

Verantwoording vrijwillige bijdragen 14 Aug. - 11 Sept. '36.

L.H. te Z. f 2.50 W.S. te A. f 0.35 J.A.J. te dH. f 5.- L.deL. te A. fr.B. 12.- R. te A. f 1.- H.G. te A. f 0.75 en f 0.30 L.B. te A. f 0.10 G.R. te B. f 2.- diversen te A. f 0.50 R.A. te A. f 0.10 G.Z. te A. f 0.35 Rotterdam f 2.35 H.M. te A. f 2.50 W.S. te dH. f 0.50 v.d.Z. te H. f 0.40 ten D. te A. f 0.25 J.M. te A. f 0.68

We zijn de laatste tijd weer wat vlotter in het uitgeven van materiaal dan de laatste jaren het geval was. Op zichzelf is dat een verheugend feit, en het zou dat nog meer zijn, als ook onze lezers vlotter waren geworden in het geven van bijdragen. Maar dat is helaas niet het geval. Zoals men uit de verantwoording kan zien, drijft alles op enkele grotere bijdragen, die natuurlijk zeldzaam en onregelmatig binnenkomen. Bovenstaande verantwoording, die voor twee PIC's telt, dekt slechts de onkosten van één. En toch zijn de onkosten, per lezer, zoo laag, dat bijna ieder die zonder bezwaar kan opbrengen. Wanneer elke lezer er een gewoonte van maakt om iedere PIC met slechts enkele centen te vergoeden, zijn onze kosten gedekt. Ook de kleine, maar regelmatige bijdragen, zijn voor ons van het grootste belang.

Verschenen is het Septembernummer van de "Rätekorrespondenz" bevattende de Duitse uitgave van de beide laatste PIC's over Frankrijk en Spanje. Prijs 10 cent.

Verder is verschenen het eerste nummer van "Klasbatalo", ons nieuwe Esperanto-organ. Het bevat een korte inleiding, in de vorm van een beknopt overzicht over de ontwikkeling van de arbeidersbeweging in de laatste 25 jaar, benevens de Esperanto-uitgave van het artikel over de Fransche stakingen. (Pri la ondo de strikoj en Francio). In een volgend nummer komen wij nog eens uitvoeriger terug op de redenen die ons tot uitgave van dit organ hebben bewogen. Voorloopig willen we onze lezers slechts wijzen op het belang van een werkelijk internationaal gevoerde propaganda - en op de moeilijkheden die moeten worden overwonnen bij de opbouw van een dergelijke propaganda. Men kan ons enorm helpen door ons adressen te zenden van Esperantisten in het buitenland, die zich voor ons blad zullen interesseeren. Laat men bedenken, dat een enkel aanknopingspunt vaak een geheel nieuw gebied voor de propaganda kan openen!

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.

Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Soc. Int. Instituut Amsterdam Geschiedenis

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkeloosheid en telkens diere ontwikkeling van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewust handelen der arbeiders in de klassenstrijd. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspartijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDEN VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIES!

Negende Jaargang No: 16.
October 1936 No: 1.

HET ANARCHO-SYNDICALISME IN DE SPAANSCHERE REVOLUTIE

Toen we voor 1½ maand ons eerste artikel over "De Klassenstrijd in Spanje" schreven, hebben we er ons voornamelijk toe bepaald een beschrijving te geven van de burgeroorlog en de omstandigheden waarin hij plaats vond. In het bijzonder hebben we de aandacht gevestigd op het conflict tusschen de strijdende arbeiders en de Volksfrontregering. Maar we zijn er nog niet toe gekomen ook de tactiek van de strijdende arbeiders zelf onder de oogen te zien en in het bijzonder de rol van het anarcho-syndicalisme, dat in Spanje het denken van de breede arbeidersmassa's, vooral in revolutionaire tijden als deze, beheerscht.

De strijd van de Spaansche arbeiders vormt een mijlpaal in de ontwikkeling van de klassenstrijd. Zelfs als zij door de vereenigde buitenlandsche kapitaalsmachten onder de voet zouden worden gelooopen, zullen zij nog een gevoelige klap hebben toegebracht aan de reactie. Want overal in de wereld hebben zij de arbeiders nieuwe moed gegeven, en het bewustzijn, dat men zich niet zonder verzet aan de dictatoriale onderdrukking hoeft te onderwerpen. Ieder arbeider op de wereld weet, dat wanneer de fascistien in Spanje winnen, dit slechts daardoor is, dat ZIJ worden geholpen door hun bondgenooten in het buitenland, terwijl de arbeiders op zichzelf zijn aangewezen en door iedereen worden verlaten. Was de internationale solidariteit onder de arbeiders even groot als die onder de bourgeoisie, dan zou de burgerlijke reactie over de geheele wereld worden uitgeroeid.

Des te bewonderenswaardiger is de strijd van de Spaansche arbeiders, die alleen tegenover de vereenigde machten van de Spaansche, Duitse, Italiaansche en Portugeesche bourgeoisie stand houden, waarbij ze nog in de rug worden aangevallen door alle "democratische" regeeringen in binnen- en buitenland. Maar bewondering alleen voor die strijd mag ons er niet van weerhouden ook de toegepaste strijdwijze aan een kritiek te onderwerpen. In Spanje ondergaat op het oogenblik een bepaalde richting, een bepaalde strooming in de arbeidersbeweging, die van het anarcho-syndicalisme, de vuurproef.

De anarcho-syndicalistische opvattingen beïnvloeden in hooge mate het denken en daardoor ook het handelen van de Spaansche arbeiders. Zooals de Russische revolutie, met zijn heldhaftige strijd, de zwakke zijden van het bolsjewisme openbaarde, zoo openbaart nu ook de Spaansche de zwakke zijden van het anarcho-syndicalisme. Dit te constateeren, deze zwakke zijden te ontdekken en aan te wijzen, kan slechts de strijd der arbeidersklasse zoowel in Spanje als over de geheele wereld ten goede komen. De Spaansche arbeiders geven ons op het oogenblik een groote les, en het is onze plicht, deze ten koste van zoovele offers verkregen ervaring zooveel mogelijk te benutten. Daarom zullen we nu de beginselen van de CNT en de FAI toetsen aan hun practijk.

Het anarcho-syndicalisme.

Zooals iedereen weet, strijdt het anarcho-syndicalisme voor een "vrije socialistische samenleving". Zijn strijdmiddel is de "directe actie": de massale staking en het in bezit nemen van de bedrijven, om deze onder leiding en beheer der arbeiders voor de behoeften der menschen te doen werken. Het wijst daarbij iedere vorm van staatskapitalisme of z.g. staatscommunisme van de hand en meent deze productiewijzen te kunnen ontloopen door de regeling van de maatschappelijke productiewijzen ~~in handen~~ in handen van de anarcho-syndicalistische vakorganisaties te leggen. De landarbeidersbond moet het landbouwbedrijf regelen en beheeren, de bouwvakarbeidersbond het bouwbedrijf, enz. Dit vooronderstelt natuurlijk, dat de meerderheid der arbeiders in de anarcho-syndicalistische vakbonden zijn georganiseerd en de omvang van de vakbeweging is in deze opvatting daarom de maatstaf, waaraan de "rijpheid" voor de revolutie wordt gemeten. Wel speelt de vorming van bedrijfscomités en arbeidersraden ook een rol in het beheer van de productie, maar deze zijn altijd als onderdeelen van de vakorganisatie gedacht.

Het afwijzen van het z.g. staatscommunisme berust op de overtuiging, dat een vrije socialistische samenleving niet kan rusten op eenige uiterlijke dwang, maar gedragen moet zijn door de offeringszin en het saamhorigheidsgevoel van alle arbeiders. Daarom moet er vooral zorg voor worden gedragen, dat ook het proletariaat geen dwang gaat uitoefenen. Het anarcho-syndicalisme is daarom tegen iedere dictatuur, ook tegen een dictatuur van het proletariaat.

In "De Syndicalist" van 12 September '36 lezen we daarom-trent het volgende:

"De syndicalisten wensen de regeringsmacht in Catalonië niet te aanvaarden. Bolsjewiki zouden in hun plaats de staatsmacht in handen nemen, een regering vormen en de dictatuur proclameren. De syndicalisten doen dit niet, ofschoon ze er de macht toe zouden hebben. Maar ze zijn tegenstanders van iedere dictatuur, zij erkennen de vrijheid voor alle anti-fascistische richtingen - natuurlijk niet voor de fascistien! - Zij hebben de Generalidad niet ten val gebracht, om in geen geval de anti-fascistische eenheid te verbreken. De eerste taak is, het fascisme te verslaan. Daarna zullen de arbeiders in de bedrijven de economische vormen der nieuwe samenleving bepalen, die niet per sé uniform behoeven te zijn."

De practijk van de CNT.

Maar gelukkig was het klasse-inzicht der arbeiders sterker dan de anarcho-syndicalistische leer. De practijk van de strijd plaatste hen tegenover problemen, die ze alleen konden oplossen, door hun beginselen prijs te geven. Het bleek onmogelijk eerst het fascisme te verslaan en DAARNA in de bedrijven de economische vormen der nieuwe samenleving te bepalen. Ze konden met de reorganisatie niet wachten tot de overwinning was behaald, integendeel, de DIRECTE omvorming was de eerste voorwaarde, om zelfs maar aan de fascistien het hoofd te kunnen bieden. Auto's moesten worden gerequireerd, bedrijven moesten oogenblikkelijk in beslag worden genomen, om ze op de oorspronkelijke productie te kunnen instellen. Natuurlijk beteekende dat een grondige verbreking van het burgerlijk eigendomsrecht, waartegen de strijdbroeders van het Volksfront ten zeerste waren gekant. Dat riekte bedenkelijk naar een gewelddadig opleggen van de wilder proletarische massa's, naar een proletarische dictatuur. Want wat is een proletarische dictatuur anders, dan dat de arbeidende massa's de wetgevende en uitvoerende macht aan zich trekken? De proletarische massa's konden alleen strijden, voorzover ze de dictatuur van het proletariaat verwezenlijkten en de meening van de andere anti-fascistische richtingen niet eerbiedigden.

Deze eerste aanknooppingspunten van een dictatuur van het proletariaat komen verder ook tot uiting in de vorming van een Algemeene Economische Raad door de CNT en het instellen van een "militie-comité" uit de verschillende partijen, die praktisch tezamen de macht in Catalonië en Valencia in handen hebben. De Volksfrontregering blijft nog slechts bestaan, en vervult als zoodanig de rol van bliksemleider in schijn tegenover het buitenland. In dit verband lezen men de uittaling van Winston Churchill (Telegraaf 25/9 Oortendblad):

"Terloops trok Churchill uit de gebeurtenissen in Spanje de conclusie, dat de Spaansche regering de vergissing heeft begaan, de verantwoordelijkheid op zich te nemen, nadat zij had opgehouden de macht uit te oefenen. Deze situatie rechtvaardigde, of beter nog, DWONG ONS TOT STRIKTE NEUTRALITEIT."

Of in gewoon Hollandsch: Als de Spaansche regering was afgestreden, toen de arbeiders de wapens in bezit namen, en de werkelijke macht gingen uitoefenen, zou Engeland hebben kunnen ingrijpen, om de arbeidersrevolutie naar te slaan. De Spaansche regering beging echter de "vergissing", te blijven zitten en dwong daarmee de Engelsche regering tot (schijnbare) neutraliteit. Inplaats van dat de arbeidersrevolutie direct in bloed kan worden gesmoord door "interventie", moet men hem nu langzaam laten verstikken.

Het spreekt vanzelf, dat een dergelijke dictatuur van het proletariaat bij de leden van de voormalige heerschende klassen een geest van verzet wakker roept. Openlijk kunnen ze deze echter niet zoo goed tot uiting laten komen. Wie zich tegen de revolutionaire orde verzet, is verloren. Maar een ondergrondsch, lijdelijk verzet, een sabotage, is heel goed mogelijk. En dit verzet wordt door de Volksfrontregering georganiseerd. Langs allerlei slinksche wegen wordt geprobeerd, de arbeiders de wapens afhandig te maken. Eerst wordt eenvoudig het bevel gegeven: De wapens moeten worden ingeleverd. Geen succes. Dan komt de tweede maatregel: De vrijwillige arbeiders-

militie moet worden gereorganiseerd, de arbeiders moeten zich naar de kazernes begeven, om zich bij het leger te doen inlijven. Maar de arbeiders loopen niet in de val. Dan verklaart de regering, dat aan het front wapengebrek is en dat de arbeiders daarom de wapens moeten inleveren. Maar de CNT en de FAI sporen de arbeiders aan, op iedereen te schieten, die hen de wapens afhandig wil maken. Zoo organiseren de anarcho-syndicalisten zelf met ijzeren hand, de politieke macht die de revolutie moet verdedigen. Lijnrecht tegen hun eigen program in, maar volkomen in overeenstemming met de eischen van de revolutie. We zien hier de sterke zijde van de anarcho-syndicalistische arbeiders, die midden in de revolutie hun POLITIEKE MACHT willen opbouwen. Tegenover de sociaal-democratie en de communisten treden ze er voor in, dat de arbeiders hun macht niet uit handen geven, maar zelfstandig blijven optreden, opdat de Volksfrontregering de organisatie van het nieuwe economische leven en de verdediging der revolutie niet kan saboteren.

Maar dit handelen van de anarcho-syndicalistische arbeiders en van de CNT en FAI is geen uitvloeisel van hun opvattingen omtrent het doorvoeren van de proletarische revolutie. Het is de praktijk, die ze ondanks hun afkeer van de politieke macht op het goede spoor brengt. Daarom kan het optreden van de CNT ook geen konsekwente, revolutionaire politiek zijn en slingert ze telkens tusschen de eischen van de praktijk en haar "vrijheidsbeginselen" heen en weer. De eischen van de proletarische revolutie verlangden de val van de Volksfrontregering, om de wetgevende en uitvoerende macht in handen der arbeiders te leggen, d.w.z. om de klampen van de proletarische dictatuur, die zich in Valencia en Catalonië begon te ontwikkelen, door heel Spanje te planten. Maar haar opvattingen van "de vrijheid voor alle anti-fascistische stroomingen", dat is de vrijheid van de saboteurs van de proletarische revolutie, stond haar daarbij in de weg. Zoo was de CNT een revolutionaire kracht, voor zoo ver ze haar "democratische" beginselen verzaakte en een remmende factor, voor zoo ver ze deze nakwam. Tot welke strijdverlamende werking deze "democratische" beginselen voeren, moge blijken uit het volgende citaat uit een radiorede van één van de bekendste strijdsters van de CNT en FAI, Federica Montseny:

"....De strijd tegen het fascisme aan de gevechtsfronten zal weldra eindigen omdat de krachten die wij inzetten talrijk zijn en omdat Spanje, een land dat gewoon is aan de guerilla, dat gewoon is aan de strijd voor de onafhankelijkheid en dat zich aan deze burgeroorlog heeft gewend, deze meest sombere, meest misdadige broedermoord, gereed is om weldra met zijn binnenlandsche vijand af te rekenen, deze vijand zonder waardigheid of geweten, zonder Spaansch gevoel. Want als het Spanjaarden waren geweest, als het patriotten waren geweest, zouden zij op Spanje niet het vreemdelingenlegioen en de Mooren hebben losgelaten om het de beschaving van de fasces op te leggen, niet als een christelijke beschaving, maar als een Moorsche beschaving, lieden, die wij hebben gekoloniseerd, opdat zij ons nu komen koloniseeren met godsdienstige beginselen en politieke denkbeelden die zij willen doen blijven wortelen in het bewustzijn der Spanjaarden...."

Het groote Spanje, het vruchtbare Spanje, het werkelijk vernieuwde Spanje, wij zijn het die het maken, wij republikeinen, socialisten, communisten en anarchisten, als wij werken in het zweet van

ons aanschijn; wij maken Spanje groot, door dat, wat op andere markten wordt gemaakt met onze eigen voortbrengselen te vervaardigen, iets wat tot nu toe nooit werd gedaan en nooit gedaan zou zijn, iets wat gedaan wordt door een volk dat rijk is, vruchtbaar en welvend.

Ik zal besluiten, kameraden van Madrid en van geheel Spanje, met nog een keer te herhalen wat ik te voren heb gezegd. Wij zijn allen vereenigd in het strijdfrent, de heilige eenheid, de schitterende eenheid, die alle klassen heeft doen verdwijnen, evenals alle politieke partijen, alle strekkingen, die ons vroeger scheidden."

("La Révolution proletarienne" 10/9/36).

Anarcho-syndicalisme en politieke machtsvorming.

We weten nog niet, hoe de huidige burgeroorlog in Spanje zal worden beslist, of de arbeiders de kapitalistische machten zullen verslaan of niet. Maar dit is zeker, dat het anarcho-syndicalisme als economisch-politiek beginsel der breede massa's de nederlaag lijdt. Deze beginselen vormen een belemmering voor het doorvoeren der proletarische revolutie. Het gaat er hierbij niet om, ook maar iets af te doen aan de onbeschrijfelijke heldenmoed van de Spaansche arbeiders, van de CNT en van de FAI. Hoe ook de uitgang van de strijd zal zijn, de Spaansche arbeiders, de CNT en de FAI strijden met een of fervaardigheid en toewijding voor de sociale revolutie, die ieder revolutionair arbeider met de diepste bewondering en diep meeleven moet vervullen. En het gaat er dus heelemaal niet om, verwijten tot hen te richten, in geval ze niet tegen de militaire macht der bourgeoisie op kunnen. Maar het gaat er wel om, na te gaan, welke moeilijkheden de arbeiders in hun strijd te boven moeten komen en waardoor ze daarin op verschillende punten niet slagen.

In het voorafgaande hebben we getracht, te doen zien, hoe de anarcho-syndicalistische illusie, om een vrij communisme op te bouwen z o n d e r politieke machtsvorming en z o n d e r politieke m a c h t s o r g a n i s a t i e s door de eischen van de strijd werd doorbroken. Men joeg de oude "democratische" regering wel niet weg, maar de politieke macht wordt practisch uitgeoefend door de Algemeene Economische Raad en het "militie-comité", terwijl de bewapening van het proletariaat een politieke machtsvorming is, die aan duidelijkheid niets te wenschen laat. Maar deze politieke machtsvorming wordt niet konsekwent doorgevoerd, omdat het eigenlijk als een niet te vermijden kwaad wordt beschouwd, waaraan men zoo weinig mogelijk moet toegeven. Het "democratische" beginsel van vrijheid voor alle anti-fascistische richtingen, ook al saboteeren ze de proletarische revolutie, belemmert een proletarische machtsvorming ten zeerste, terwijl het van de hand wijzen van iedere politieke, dat is de hoogste m a a t s c h a p p e l i j k e macht, in deze strijd in Spanje nu al een utopie is gebleken.

En daarom krijgt het anarcho-syndicalisme in deze strijd om de proletarische revolutie in ieder geval de doodsteek, ongeacht of de arbeiders winnen of verliezen. Hetzij overwinning of nederlaag; met de alleen-economische beginselen van het anarcho-syndicalisme is het gedaan en een nieuwe ontwikkelingslijn van de Spaansche arbeidersbeweging zet in.

Men kan de Spaansche anarcho-syndicalistische beweging moeilijk verwijten, dat ze tegen de problemen van de revolutie niet opge-

wassen blijkt. Iedere beweging is nu eenmaal een kind van zijn tijd. De beginselen van de CNT zijn niet in de revolutie geboren, maar in een vele jaren omvattend tijdperk, dat er aan vooraf ging: het tijdperk van de uitbouw der kapitalistische productie, het tijdperk van de strijd om de arbeidsvoorwaarden binnen het kapitalisme. In dit opzicht stond de anarcho-syndicalistische vakbeweging voor dezelfde taak als de z.g. "Marxistische" arbeidersbeweging in de "democratische" landen. En daardoor vertoont ze ook beide het kenmerk, dat ze op de problemen van de proletarische revolutie niet zijn ingesteld.

In de "democratische" landen is de "Marxistische" arbeidersbeweging groot geworden door de mogelijkheden, die het politieke en het economische parlementarisme bood. Het bleek langs de weg van parlementaire actie mogelijk, het maatschappelijk leven te beïnvloeden en verschillende sociale hervormingen tot stand te brengen. De staat verscheen hier daarom niet als een instituut, dat moet worden vernietigd, maar als een instituut, dat moest worden veroverd. Het kwam er slechts op aan, de juiste mannen in de regeeringsposten te brengen en de verkiezingen schenen daartoe een mogelijkheid te bieden. De burgerlijke democratie was de groeibodem der oude arbeidersbeweging en zodoende is deze beweging volkomen met deze democratie vergroeid. De voorwaarden van de klassenstrijd in de democratische landen waren dus niet gericht op het vormen van een zelfstandige klasse-macht, die onverbiddelijk tegenover de kapitalisten staat, maar op het vormen van groote organisaties, waarbij de conferentietafel, het geven en nemen, de belangrijkste rol speelt. Het karakter van de arbeidersbeweging in de democratische landen is daardoor tegen de directe actie gericht, terwijl ze in de politieke actie der partijen één van haar voornaamste wapenen ziet.

De revolutionaire periode, vooral in Duitschland van 1918 tot '23 heeft doen zien, dat deze oude beweging daardoor niet is opgewassen tegen de problemen der revolutie. Wel stortten oude regeeringsmachten ineen, proletarische maar de arbeiders stelden daar geen eigen politieke machtsorganen voor in de plaats. De nieuwe regering ontstond op de bodem der democratie, op de samenwerking van alle klassen, terwijl de opkomende radenbeweging, die alle maatschappelijke macht alleen in handen der arbeiders trachtte te leggen, bloedig werd neergeslagen door de oude, met het kapitalisme vergroeide arbeidersbeweging.

Het Spaansche anarchisme en anarcho-syndicalisme loopen zich op hetzelfde vraagstuk te pletter, al is dan hun opvatting van de strijd volkomen anders dan van de oude arbeidersbeweging in de "democratische" landen. En ook zij toonen heel duidelijk, dat hun strijdpvattingen niet liggen in de eischen van het NU, en van de TOEKOMST, maar dat hun opvattingen worden bepaald door vroegere voorwaarden van de klassenstrijd.

De voorwaarden voor de strijd der arbeiders lagen in Spanje geheel anders dan in de "democratische" landen. Tot de val van de monarchie waren de adel, de geestelijkheid, de kapitalisten en de militaire kaste onbepert meester van de regeeringsmacht. Spanje heeft de democratie nooit gekend. Industrieel was het een achterlijk land, zoodat het industriele proletariaat naar verhouding van het heele land gerekend weinig talrijk was. De bevolking werd tot op het gebeente uitgebuit, waartegen de arbeiders en boerenmassa's telkens in opstand kwamen, maar even dikwijls kon het bloedig worden onderdrukt. Van een beïnvloeden der regering door middel

van de democratie, zooals we dat in de Westersche landen kennen, kon geen sprake zijn. De strijd om sociale hervormingen door middel van parlementaire actie was door het ontbreken van iedere democratie volkomen zinloos, zoodat de Spaansche arbeidersbeweging zich wel moest beperken tot het terrein dat haar overbleef: het terrein der economische verzetacties. En deze verzetacties konden alleen de vorm van directe actie aannemen, omdat de weg van de conferentietafel was afgesloten.

Eerst na de val van de monarchie kwam meer ruimte voor parlementaire democratie. Nu ontstond pas de mogelijkheid, om aan het parlementaire spel mee te doen en zoo zien we, dat dan pas de sociaal-democratie zich op bredere schaal gaat ontwikkelen. En deze parlementaire mogelijkheden brachten tevens een splijting in de CNT, waardoor een deel zich van de moederstam losmaakte en aan de verkiezingen deel nam. Maar de tradities der lange jaren van onverzoenlijke strijd, van alleen-economisch verzet door directe actie waren al zoo vast verankerd, dat de meerderheid haar oude program kon handhaven. Echter verloor het anti-parlementarisme zijn scherpe vormen, daar de CNT bij de laatste verkiezingen van februari 1.1. terwille van de amnestie, zijn leden vrijliet naar eigen inzicht al of niet aan de verkiezingen deel te nemen, wat dan ook door een zeer groot deel is gedaan. Men kan dan ook niet zeggen, dat bij een verdere ontwikkeling van de democratie in Spanje en van de mogelijkheid van parlementaire politiek, de CNT zich niet meer en meer hierbij zou hebben aangepast.

De CNT heeft ten opzichte van de arbeidersstrijd in Spanje een roemrijk verleden. In onverzettelijke strijdwil werkten de CNT-arbeiders overal onder de massa, om ze op te wakken tot directe actie. En waar de massa in staking ging, was de CNT de natuurlijke leider van de ongeorganiseerde massa. De CNT beheerschte deze massa's niet organisatorisch (ook de CNT kon als verboden organisatie geen massa-organisatie zijn), maar wel ideologisch, omdat ze het proletarisch verzet belichaamde.

Deze verhouding van leiding tot strijdende massa, waarin de strijdende massa's hun "natuurlijke" leider in een organisatie zien, die dus in de praktijk van het leven uit de vroegere omstandigheden van de klassenstrijd werd geboren, vinden we ook terug in de opvattingen van het doorvoeren van de proletarische revolutie bij de CNT. En hierop loopt ze zich te pletter.

De opvattingen van de CNT rusten op de grondslag, dat de massa niet haar eigen leider kan zijn, maar dat ze door een organisatie, in dit geval door de CNT, moet worden geleid. Daarbij behoeven de massa's niet direct organisatorisch tot de CNT te behoren, maar ze moeten wel de organisatorische en geestelijke leiding van de CNT aanvaarden, zooals dit ook in de practische klassenstrijd altijd het geval was. Het doorvoeren van de proletarische revolutie beteekent voor de CNT daarom, dat het beheer en de leiding van het bedrijfsleven,

JORREGTIE

Op blz. 6 onderaan moet na: "zoodat het industriele proletariaat naar verhouding van het heele land gerekend weinig talrijk was", worden ingelascht: "Zodoende was de grondslag voor de ontwikkeling van groote arbeidersorganisaties niet gegeven. De dictatoriale regering kon iedere poging tot het opbouwen van groote arbeidersorganisaties terstond vernietigen. Daarmee was tevens de weg tot het "georganiseerd overleg", de weg tot de economische democratie, de weg tot de samenwerking van kapitaal en arbeid versperd."

van het maatschappelijk leven in het algemeen, op de vakgroepen van de CNT moet overgaan. Zoo zijn de in beslag genomen landgoederen in Catalonië aan de landarbeidersbond van de CNT in beheer gegeven en moeten zoo alle takken van bedrijf onder leiding der CNT-vakgroepen komen. Dat dit inderdaad de leidende gedachte der CNT is, bleek b.v. ook heel duidelijk op het congres der CNT in 1931, waarvan "De Syndicalist" van 29 Aug. van dat jaar in verslag zeide: "Er is in het Nationaal Comité van de CNT een aantal strijders die gelooven, dat de CNT in zijn tegenwoordige staat klaar is, om de productie in handen te nemen."

Dat was 1931. Maar dat is nu nog zoo en zal ook altijd zoo zijn, behalve als de CNT een dictatuur OVER de massa zou willen oefenen, wat echter in strijd met haar beginselen is. Maar voor het doorvoeren der sociale revolutie vormt deze misvatting een sterke belemmering, omdat de omvang en de organisatorische macht der CNT daarmee de maatstaf wordt, waaraan men de "rijpheid" voor de sociale revolutie afmeet.

Maar toch is dit niet de belangrijkste rem in de historische opvattingen van de CNT. Dat de CNT zichzelf beschouwt als de ongekroonde leider van de Spaansche arbeidersklasse, verhindert dat de arbeiders alle economische en politieke functies in de maatschappij ZELF ter hand nemen. De CNT, die krachtens haar vroegere ontwikkeling der verovering van de politieke macht afwijst, weet heel goed, dat ze alleen een dictatuur OVER de arbeidersklasse zal uitoefenen, als ze voor de drang der omstandigheden bezwijkt en de macht toch aanvaardt. En omdat de CNT de strijd niet anders kan zien dan onder de leiding der CNT wijst ze de opbouw van politieke machtsorganen van de arbeidersklasse als geheel, dus onafhankelijk van de CNT, van de hand.

Zoo werkt de historisch gegroeide verhouding van leiding tot de strijdende massa zich in Spanje uit tot het afwijzen van de politieke macht door de arbeiders zelf. Maar deze revolutie in Spanje heeft zelf reeds de kritiek op deze illusie ingezet: het vormen van politieke machtsorganen bleek onvermijdelijk. Overal omstonden arbeidersraden, die het maatschappelijk leven probeeren te beheerschen. Maar het is wel duidelijk gebleken, dat de Spaansche arbeiders de ontwikkeling naar de arbeidersraden als klasse-organen voor hun willen en handelen, nog pas hebben ingezet. Wel vormden zich arbeidersraden en fabriekscontroles, maar deze raden zijn nog niet de uitdrukking van de eenheid en van het zelfhandelen der massa's. Integendeel: in deze raden wordt de oude gespletenheid in nieuwe vorm tot uitdrukking gebracht. Omdat het anarcho-syndicalisme de vrijheid voor alle anti-fascistische richtingen tot uitdrukking wil brengen, moeten de arbeidersraden ook "democratisch" zijn samengesteld. Daarom werden ze samengesteld uit de sociaal-democraten, de communisten en CNT-arbeiders. Daarmee zijn de "arbeidersraden" echter in werkelijkheid partijformaties, maar nog geen arbeidersraden.

Dezelfde zwakte door het ontbreken van klasse-organisatie vinden we in de samenstelling der vrijwilligerscorpsen. In de strijd tegen de witte benden treden de arbeiders niet als een gesloten klasse-formatie op, maar iedere partij vormt zijn eigen verdedigingscorpsen, wat dus feitelijk partijlegers zijn. Zoo b.v. de "colonnes van Grossi" (partijleger van de POUM; de "colonnes van Truëba" (van de Vereenigde Catalaansche Socialistische Partij, PSUC); de "colonne van Ortiz" (CNT); de colonne "4 September" (bouwvak CNT); de colonne "De Jonge Adelaar" (FAI) enz., enz.

Natuurlijk komt er van een werkelijke organisatie van het strijdfront onder deze omstandigheden niet veel terecht. Ieder partijleger opereert zoo'n beetje op zijn eigen houtje. De verbinding tusschen de fronten, de verbinding van de fronten met het "achterland", het in elkaar laten sluiten van de verschillende acties aan de fronten berust niet op de klasse-organisaties van arbeidersraden, maar op de schakels der partij-instanties. En het noodlottige daarvan is, dat dit niet alleen de uitdrukking van de partij-indeeling der arbeiders, maar tegelijk de uitdrukking van de anarcho-syndicalistische beginselen is, die in dit verkeer begrepen "federalisme" de meest volmaakte uitdrukking van vrijheid en democratie ziet. Vrijheid voor alle anti-fascistische stroomingen! Ieder eigen legerformaties en eigen leiding! Wat de zwakte is van de organisatie van de strijd, is in hun beginselen de voornaamste deugd!

Het spreekt vanzelf, dat getracht is deze partij-corpsen onder een gemeenschappelijke centrale leiding te brengen, Maar deze leiding kan nu niet de uitdrukking van het klasse-willen en klasse-handelen zijn, maar moet nu de "democratische" weg van het eenheidsfront der partij-instanties nemen. Er werd een z.g. "militie-comité" gevormd, dat op het oogenblik de feitelijke politieke macht in Catalonië uitoefent. Maar juist in de samenstelling van dit comité blijkt de zwakte der anarcho-syndicalistische beginselen. Wanneer dit comité was ontstaan uit de directe vertegenwoordiging der arbeiders, dan zou het vrijwel uitsluitend hebben bestaan uit syndicalisten en anarchisten, als vertegenwoordigers van het revolutionaire proletariaat. Maar in werkelijkheid werd het door de partijen samengesteld. Dit "militiecomité" is geen Arbeidersraad van Verdediging, maar het herinnert veel meer aan een democratisch parlement, waarin zelfs republikeinen en kleine pachters zijn opgenomen.

Toch werkt dit "militiecomité" meer of minder als centrale strijdleiding voor Catalonië. De strijd tegen de witte legers eischt echter geen centrale strijdleiding voor Catalonië, maar voor de verdediging van het heele front. Willen de arbeiders echter een afweerdiging tegen de witten vormen, dan kunnen ze dit alleen door ZELF de politieke macht in handen te nemen, in plaats van deze in handen van een Volksfrontregering te laten. Dat wil zeggen: de verdediging van de revolutie is alleen mogelijk op de grondslag van de dictatuur van het proletariaat door middel van de arbeidersraden en niet op de grondslag van de samenwerking van alle anti-fascistische partijen. Zoolang de arbeiders niet zelf de politieke macht in handen nemen, door middel van hun politieke organen, de arbeidersraden, zoolang doet een ander dit. Het vernietigen van de oude staatsmacht en de uitoefening der centrale machtsfuncties door de arbeiders zelf is het draaipunt van de proletarische revolutie.

Men begrijpe goed, het gaat er niet om het handelen van de Spaansche arbeiders te becritiseeren. Wie van een afstand de strijd volgt, heeft niet het recht te oordeelen over de daden van hen die zulke ontzaglijke moeielijkheden hebben te overwinnen, ook als ze hier misschien niet in slagen. Maar het gaat daar om, dat het anarcho-syndicalisme, dat in Catalonië de meerderheid en in het overige Spanje een zeer groot deel van de arbeiders beheerscht, deze politieke machtsvorming principieel afwijst, wat beteekent, dat de beginselen van het anarcho-syndicalisme de arbeiders niet naar de overwinning kunnen voeren.

De Spaansche arbeiders zijn revolutionairen, die alles voor onze klasse offeren. Maar even goed moeten we daarom beseffen, dat de anarcho-syndicalistische beginselen in deze strijd schipbreuk hebben geleden. Stap voor stap zijn de anarcho-syndicalisten gedwongen tegen hun eigen leerstellingen in te handelen, omdat ze anders regelrecht naar de ondergang worden gevoerd. Zij kunnen de anti-fascistische bourgeoisie geen gelijke rechten laten. Zij kunnen de economische reorganisatie niet uitstellen tot na de overwinning op de fascistten, omdat deze reorganisatie reeds een oorlogsnoodzakelijkheid is. Zij kunnen niet vermijden, een Centrale Economische Raad en een "Militiecomité" in te stellen, die op de grondslag der partijformaties zelfs heel gemakkelijk naar het staatskapitalisme voeren. En zoo voort. Zij handelen wel revolutionair, maar in tegenstelling met hun theorie. Het is absoluut noodig, dit bankroet van de anarcho-syndicalistische opvattingen te constateeren en er de nadruk op te leggen, dat de arbeidersklasse niet kan overwinnen, wanneer hij niet ZELF een centrale, politieke Radenmacht schept, dat is, als ze niet de proletarische KLASSE-dictatuur verwezenlijkt.

"DE ARBEIDER" EN DE SPAANSCHERE REVOLUTIE.

Heel anders dan in de Spaansche revolutie openbaart zich het bankroet van de anarchistische opvattingen in de "propaganda" van het Hollandsche blad "De Arbeider". De houding die dit blad tegenover de Spaansche Revolutie inneemt is zoo kleingeestig en bekrompen, dat hij niet scherp genoeg aan de kaak kan worden gesteld. We geven hier enkele citaten:

"In een aantal opeenvolgende artikelen willen we de Spaansche situatie en de daaruit voor ons opdoemende vragen bespreken. In discussie blijkt, dat velen zich voor groote moeilijkheden gesteld zien, vooral wat betreft hun anti-militaristisch beginsel. Daar de te behandelen stof veelomvattend is en grondig beziën, ook van schijnbare onderdeelen noodzakelijk, zal het weken duren voor het geheel gepubliceerd is. Daar echter stellingname in deze zaak nu direct noodig is, geven we hierbij alvast de eindconclusie, waartoe we na behandeling van 't geheel komen zullen:

I. Niet het revolutionaire volk, maar de kapitalistische militaire kliek heeft de burgeroorlog gewild en geprovoceerd.

II. De anarchisten wilden geen gewelddadige strijd. Hun streven is gericht op maatschappij-vernieuwing met boven-gewelddadige middelen.

III. De anarchisten van Spanje konden in deze situatie niet anders dan de strijd met de wapens aanvaarden. Elke andere houding zou zelfmoord beteekend hebben....niet alleen voor hen, maar ook voor een groot deel van 't volk.

IV. We dienen onvoorwaardelijk de strijd voor het Spaansche volk om zijn vrijheid te steunen. Geestelijke hulp dienen wij te bieden door juiste berichtgeving omtrent de gebeurtenissen, door propagandering van de anarchistische beginselen hier. Materieele hulp door het propageeren zoo mogelijk afdwingen van non-interventie (geen oorlogsleveranties, aan welke partij ook). Verder door het zenden van levens- en verbandmiddelen.

V. Soortgelijke strijd kunnen wij hier nog voorkomen door intensieve agitatie voor de anti-militaristische beginselen. Het leger wordt per slot van rekening door het volk gevormd. Doordringing der anti-militaristische idee zal het leger (machtsapparaat der bourgeoisie) verzwakken. Hoe meer een volk zich anti-militaristisch bewust wordt, des te meer kans krijgt het, zijn doeleinden met boven-gewelddadige middelen door te kunnen zetten." ("De Arbeider" van 29 Aug.)

"Een mooie onvoorwaardelijke (!) steun", schrijft hierover "De Syndicalist" van 13 September, "om tot de Spaansche kameraden te zeggen: je moet je met de wapens verdedigen, maar wij zullen een actie voeren, om te voorkomen, dat je wapens krijgt."

"De Syndicalist" zegt het standpunt van "De Arbeider" niet te kunnen begrijpen. En inderdaad, het standpunt van "De Arbeider" is ook niet te begrijpen, zoolang men "De Arbeider" nog ernstig tracht te nemen wat betreft b.v. zijn verklaringen van solidariteit met de Spaansche kameraden. Maar dat is juist de heele zaak, dat niets "De Arbeider" meer aan de strijd van het proletariaat bindt, dat "De Arbeider" niets anders is dan de woordvoerder van de sentimenteel-kleinburgerlijke stroomingen, die buitengewoon ethisch zijn, maar die de pest hebben aan alles wat naar klassenstrijd riekt. Vandaar, dat "De Arbeider" in zijn "beschouwingen" ook zorgvuldig alles bant wat naar klassenstrijd riekt. Volgens "De Arbeider" is het een strijd van het "Spaansche volk" voor zijn vrijheid, net alsof het niets had te maken met een strijd tegen bourgeoisie, grootgrondbezit en priesterschap.

Waardeert men "De Arbeider" niet langer als arbeidersbeweging, maar eenvoudig als kleinburgerlijk-sentimenteële strooming, dan verliest zijn houding ook ineens alle schijnbare inkonsequentie. In tegendeel, dan is hij nu konsekwenster, dan hij ooit van te voren is geweest.

"De" revolutie, gedacht als de groote eindstrijd, die een einde zal maken aan alle knechtschap en onderdrukking, die 'eens' een nieuwe toekomst in zal luiden, - is een denkfout of een symbolisch begrip, waarin we al ons hopen en verlangen plegen samen te vatten, maar die in concreto niet bestaan kan noch zal. 'De' revolutie is een proces van tientallen jaren, dat zich langzaam nu, met schokken dan, maar voortdurend, in de geest der menschheid voltrekt."

Aldus "De Arbeider". Bekende klanken - de revolutie bestaat niet in concreto - hij voltrekt zich in de geest - Romers - zie Anarchistische en Marxistische Wereldbeschouwing. Wat we daar hebben uiteengezet, hoe de idealistische opvatting van het anarchisme slechts de uiting is van de kleinburgerlijke denkwijze, die vijandig staat tegenover klassenstrijd en proletariaat, is hier nu duidelijk gebleken. Nu in concreto, niet alleen meer in de geest, zooals bij Romers.

Tijdens het Italiaansch-Abessynisch conflict verklaarde "De Arbeider" onverschrokken: "Wij eisen de algemene werkstaking als inzet voor de sociale revolutie!" Wat was dat? Een denkfout! Maar ja, toen was er ook nog van geen scherpe klassenstrijd sprake. Toen was het roepen om revolutie nog een ongevaarlijk spelletje. Maar nu, nu het proletariaat in Spanje in de aanval is, nu het een strijd op leven en dood tegen zijn onderdrukkers voert, en dit misschien ook elders zou kunnen doen, nu wordt het anders. Nu kruipt "De Arbeider"

lafhartig in een hoekje. "De revolutie is een denkfout." "Hij voltrekt zich in de geest."

Nu vraagt "De Arbeider" zich alleen nog maar af, hoe een dergelijke strijd hier kan worden voorkomen. Stel je voor, dat hier de arbeiders ook eens in opstand kwamen. Dat zou iets verschrikkelijks zijn. Dan zijn de wilde beesten los.

"Ten eerste is gebleken, (en de moderne wetenschap der diepte-psychologie heeft ons veel daarvan verklaard), dat er enorme gevaren ontstaan uit de geweldsaanwending. Besmettingsgevaar, regressie, loskomen der agressieve driften, ziedaar enkele termen, die gebruikt worden bij de bewijsvoering, dat de geweldsaanwending door strijdende groepen heel gauw overslaat in een gebruik van het geweld om het geweld, in een gewoon raken, overschatten, zelfs vereeren der gewelddadige middelen, dus tot omlaagtrekking van het oorspronkelijk voor hoge doeleinden strevend naar een peil, dat niet reikt boven dat van degenen, die eerst bestreden werden." ("De Arbeider" van 12 September).

Zoo iets kun je alleen maar begrijpen, wanneer je er goed van bent doordrongen, dat klassen een Marxistische uitvinding zijn. Anders zou je misschien in moeilijkheden raken als je moest verklaren, hoe de arbeiders kunnen afdalen tot het peil van de Spaansche grandes. Worden dan soms alle Spaansche arbeiders grootgrondbezitter? Maar ja, als je niet aan klassenstrijd gelooft, hoef je je met al dergelijke moeilijke vragen niet te kwellen.

Maar ondertusschen is daarmee het probleem van de hulp aan Spanje nog niet opgelost. Want openlijk verklaren: "We laten jullie in de steek!" durft "De Arbeider" toch nog niet aan. Er moet dus de een of andere draai aan worden gegeven. Maar gemakkelijk is dat natuurlijk niet.

"In de hitte van de strijd, in de roes hunner heroïsche worsteling wenden de Spaansche strijders zich tot het overig Europa en roepen: 'help ons, zend ons geld en wapens, opdat we de strijd tegen het fascisme, die wij mede voor jullie strijden, tot een goed einde kunnen voeren!'"

"Ware het waar, dat 'de' revolutie in Spanje tot een goed einde gevoerd kon worden met uitsluitend een militaire overwinning der Spaansche revolutionairen, dan zouden we maar aan deze hulproep gevolg hebben te geven."

"Maar juist omdat dit niet zoo is, - omdat van 'de' revolutie in eenig land geen sprake kan zijn, - omdat Spanje Europa nog niet is en wij onze kansen op een revolutie met beter middelen niet lichtvaardig mogen verspelen, - daarom zullen wij onze hulp bezonner moeten geven, dan die gevraagd wordt."

"Want zouden wij aan de hulpkreet om wapens gehoor geven, dan zouden wij die wapens toch moeten maken en zoo goed mogelijk moeten maken, zoo technisch, moorddadig, helsch en barbaarsch mogelijk." (brrrr....)

"In de eerste plaats zouden wij dus onze propaganda voor dienstweigering en het staken van munitie-aanmaak stop moeten zetten. We zouden al onze propaganda van al deze jaren te niet moeten doen, erkennend: het is fout geweest. En we zouden ons geheel moeten gaan instellen op die eenige mogelijkheid die overbleef: het geweld, - met alle risico, die daaraan vastzit: het verstikken der revolutie in de ijzeren greep der diktatuur."

Neen, "De Arbeider" voelt er niets voor zijn theekeusjes in de war te sturen terwille van de doodstrijd van het Spaansche proletariaat. Maar ondertusschen moeten we opmerken, dat "De Arbeider" in deze heel uiteenzetting een kleinigheid heeft vergeten, die natuurlijk al weer samenhangt met die vermaledijde klassenstrijd. Wanneer we nu allemaal naar de Hembrug trokken om munitie te maken, zou dat de Spaansche arbeiders geen steek helpen. Want wij hebben er niets over te zeggen, wat er naderhand met die munitie gebeurt. Bovendien worden we daar niet eens toegelaten. Neen, het gaat ergens anders om, als we de Spaansche arbeiders willen helpen op een manier die hout snijdt - van onze loonen kunnen we met elkaar nog geen half kanonnetje oversparen - dan moeten we beginnen met ons zelf hier van het productieapparaat meester te maken. En aangezien de bourgeoisie niet blijft toekijken, als de arbeiders daartoe pogingen in het werk stellen, maar ingrijpt, zullen we dan ook een gewapende strijd tegen onze bourgeoisie hebben te voeren. Dan moeten we er dus niet naar streven gebeurtenissen als in Spanje hier te voorkomen, maar moet onze propaganda gericht zijn op: UITBREIDING VAN DE SPAANSCHER BURGEROORLOG OVER GEHEEL EUROPA!

Zooals we zien, staan we hier lijnrecht tegenover "De Arbeider". "De Arbeider" wil Spanje steunen, maar met morphinespuitjes. Wij willen steunen door internationale solidariteit van het wereldproletariaat te propageeren. Dat is wat ons van "De Arbeider" scheidt, en het is net voldoende, om hem in het tegengestelde kamp, dat van de helpers van het fascisme, te doen belanden.

HET BUITENLANDSCHE KAPITAAL

IN SPANJE

De vorige maal, wezen we op het belang van het buitenlandse kapitaal in Spanje, We zijn nu in staat een overzicht te publiceren van verschillende buitenlandse ondernemingen. Dit overzicht is waarschijnlijk onvolledig, maar geeft toch eenigszins een indruk.

- 1/ De Engelsche industrie.
 - a/ Rio-Tinto-mijnbouw- en smelterijenmaatschappij (Bergbau und Hütten-Gesellschaft) provincie Huelva 32.000 acres. Koper- en zwavelmijnen, gekocht in 1872 voor 70 miljoen peseta's. (f 35.000.000). Winst van 1902-1932 = 11,8 miljoen peseta's (f 5.900.000) netto. Haar kapitaal bedraagt thans 3.75 miljoen £. (f 28.100.000)
 - b/ Thavis Sulphur and Copper Cy. (zwavel- en kopermaatschappij) 1,25 miljoen £ (f 9.375.000)
 - c/ Peña Kopermijnen (mijnen en spoorwegen) Huelva-gebied 0.179 milj. £ (f 1.342.500)
 - d/ Vickers Armstrong van Londen (£ 17.800.000) staat in nauwe verbinding met de Sociedad Espanola de Construccion Naval (Spaansche Scheepsbouw Maatschappij) met 55 miljoen peseta's (f 11.000.000) volgestort kapitaal.
 - e/ Textielfirma Coats 20,5 miljoen £ in Barcelona de Hilatunas de Fatsa J. Coats 45 milj. pesetas (f 9.000.000)
 - f/ Chemische grootbedrijven. Gros in Barcelona (Kapitaal van 80 miljoen pesetas = f 16.000.000)

g/ 90% van Catalonië wordt van energie en licht voorzien door de Barcelona Light and Power Cy. (Barceloneesche licht- en kracht mij.), door Sido, Brussel, gecontroleerd. In 1934 bedroeg het kapitaal \$ 39.600.000 (f 29.700.000)

h/ Spoorwegaanleg. 87.000.000 pesetas (f 17.500.000) kapitaal van de Santander-Mediterraneo met 63.000.000 pesetas vorderingen op de staat voor spoorwegaanleg Santander - Burgos - Calataynd.

2/ Frankrijk

a/ Spoorwegaanleg, hoofdaandeel hierin van Rothschild en Peress. Voornaamste mijnbouw- en smelterijen belangengroep is de Societe Miniere et Metallurgique Penarroga (Maatschappij van mijnbouw en metaalindustrie), noordoostelijk van Cordoba. Kapitaal 309.000.000 francs (f 30.900.000)

b/ Kalimijnen Suria 30.000.000 pesetas kapitaal, ten noorden van Barcelona. (f 6.000.000)

c/ Union Española de Explosivos te Bilbao met 60 miljoen pesetas (springstoffenfabriek - f 12.000.000)

3/ België

a/ Compagnie Royale Asturienne des Mines (Koninklijke Asturische Mijnbouw Maatschappij) 279 miljoen belg. francs (f 13.950.000). Kolen, ijzer, lood, zink in Oviedo, Santander en Jaen (Andalusia)

4/ Zwitserland

Electriciteit te Sevilla, gecontroleerd met 75.000.000 pes. (f 15 milj)

5/ Verenigde Staten

a/ Sevilla Congo Armstrong (kwik) 35.000.000 pesetas (f 7.000.000)

b/ Ford Motor Iberica de Barcelona 15.000.000 pesetas (f 3.000.000)

c/ Telefonica Nacional met 500.000.000 pesetas (f 100.000.000) en een dochtermaatschappij Standard Electrica met 23.000.000 pesetas.

Rectificatie

In het artikel over Palestina, dat in de vorige PIO werd afgedrukt, zijn eenige zinstorende drukfouten geslopen.

Blz. 3, 7, 8 staat Frans Jordanië moet zijn Trans Jordanië.

Blz. 3 punt 6 De landstaten zijn... moet zijn: de landstaten zijn... Jiddiah moet zijn: Jiddisch

Blz. 5 eerste alinea. Cypem moet zijn Cyprus

Blz. 7 punt 10 Barlaj moet zijn Barclay

punt 11 (tabel) In kolom 1932 moeten de percentages zijn: 35%, 47% en 18%.

Blz. 11 tweede alinea, 3e à 4e regel van onderen "Ontvorming" moet zijn "ontplooiing".

Verantwoording vrijwillige bijdragen 11 Sept. - 7 Oct. '36:

B.W. f 1.50 N.N. f 1.- N.N. f 0.10 allen te Z. Haarlem f 6.-

W.B. f 0.50 J.M. 25 R.L.W. 25 v.d.W. 15 N.N. 100 B. 50 Fr.Br. 25 R.L.W. 50 J.S. 5 Pl. 10 E.W.L. 100 L.B. 10 div. 57 W.B. 15 R. 100 L.S. 10 F. 10 H.B. 90 allen te A. A.J.K. te R. f 5.-

K. 25 A. 20 allen te E.H. de B. te A. f 0.17

Door de devaluatie zijn onze kosten voor papier, stencils en inkt met 30% gestegen. De inkomsten van de brochureverkoop veranderen natuurlijk niet. Dat wil zeggen, dat alles moet worden goedge maakt door de vrijwillige bijdragen, die daartoe minstens met 60% moeten stijgen!

P. I. C. **PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.

Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Soc. Inst. Geschiedenis Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter werkloosheid en telkens diepere ontwrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in den strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken. De groepen van Internationa-

le Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewust handelen der arbeiders in de klassenstrijd. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDEN VAN DE BEDRIJFS-ORGANISATIES!

Regende jaargang No. 17.
November 1936 No: 1.

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIES!**

**ILLUSTRATIES VAN DE ONTWIKKELING
IN HET REVOLUTIONAIRE
SPANJE**

De strijd aan de fronten.

Sinds we ons laatste artikel over "Het anarcho-syndikalisme in de Spaansche revolutie" schreven, heeft de toestand zich nog steeds verder ontwikkeld in de richting van een terugdringen van de revolutionaire arbeiders. De ring, die de fascistten rondom Madrid hebben getrokken wordt steeds steviger, hun gemechaniseerde troepen, rijkelijk voorzien van Italiaansche en Duitse tanks, groote bommenwerpers, verdragend geschut, enz., verpletteren de tegenstand van de slechtgewapende en slecht-georganiseerde arbeidersmilities. Het enthousiasme en de heldenmoed aan de kant van de arbeiders mogen enorm zijn, tenslotte zijn ze niet opgewassen tegen de kracht van een met de meest moderne oorlogsmiddelen uitgerust leger met bekwame officieren. Het eenige, wat Madrid van een verovering door de fascistten kan redden - waarbij het mogelijk is, dat de verbitterde strijd niets anders dan puinhoopen over zal laten - zijn: moderne wapens, tanks, vliegtuigen, en wat er meer noodig is, en een organisatie van de verbrokkelde strijdkrachten.

Enkele beschrijvingen in het Vlaamsche blad "Liga-Sinjaar", uitgegeven door de Internationale Socialistische Anti Oorlogs Liga, werpen een schel licht op dit gebrek aan organisatie aan de kant van de arbeiders en de sabotage van de verdediging door de Volksfrontregering. In het nummer van 10 Oktober vinden we onder het hoofd "Madrid bedreigd, gevolg van 'Demokratische laksheid'" de volgende beschouwing:

"Indien Madrid valt zal het niet bewijzen dat het fascisme door de Spaansche massa is gewild. Die massa wil het niet. Indien het monster Madrid veroverd zal het het uitsluitend te danken hebben aan de laksheid en de halfslachtigheid van de burgerlijke democratie, die, zoals we meermaals hebben aangetoond, onbekwaam is zich tegen het fascisme te verdedigen. Immers zij moet dan kiezen: fascisme of socialisme, want het kapitalisme kan niet meer bestaan in een 'burgerlijke democratie'.

In Spanje werd de sociale revolutie door de rebellen uitgelokt. Zij zijn konsekwente contra-revolutionairen. Zij kunnen slechts verslagen worden door konsekwente revolutionairen,